

En Fredsadresse.

—o—

Da Krigen som et Uvejr brød ud saa pludseligt, saa voldsomt, var det som om Verden blev slaaet med Lamhed. Men efterhaanden vaagner Bevidstheden. Ogsaa Kvinderne ryster Slapheden af sig, lægger Strikkestrømpen og skridder til Handling. Den Ængstelse, der straks kom over os, for at vort internationale Sambaand skulde briste og Aaringers ihærdigt Arbejde ødelægges, har lagt sig. Rundt om i alle Lande kommer Kvinderne frem for at nedlægge en Protest mod Mændenes Hærværk. Ikke mindst er Minna Cauers Artikel i sidste Nr. af »Kv. og Samf.« et glædeligt Tidernes Tegn, der styrker Haabet hos alle Kvinder om et internationalt Kvindearbejde for Freden.

Er Tiden ikke nu inde til at sætte en Fredsadresse i Gang, en Verdensadresse for Freden!

Vor Organisation er saa stærk

og saa omfattende, at denne Tanke lader sig udføre.

En saadan Millionadresse fra Kvinder af alle Samfundsklasser og fra alle Lande vil sikkert kunne paaregne Opmærksomhed, og vilde for Efterverdenen staa som et storslaaet Monument for Kvindesagen i Aaret 1915.

Fredsven.

Kvinder i Kommissioner.

—o—

Det er hændt mere end én Gang, at Dansk Kvindesamfund har anmodet Regeringen om, at Kvinder maatte faa Sæde i en af de mange Kommisisoner, som nedsættes her hjemme i Aarets Løb; men det er vist ikke hidtil hændt, at man fra Mændenes Side har henledt Offentlighedens Opmærksomhed paa en Kommission, hvori Kvinderne

burde være repræsenterede. »Detailhandlerbladet« for 26. Februar har Æren af her at være gaaet i Spidsen, idet Bladet indeholder en Artikel med denne stærkt udhævede Overskrift: *Hvorfor sidder der ingen Kvinder i Prisreguleringskommissionen?*

Vi tillader os at aftrykke af denne Artikel, hvad der særlig kan have Interesse for Kvinderne.

»Det er muligt, det er forkert, men vi skal indrømme, at vi hører til dem, der mener, at Kvindens Plads er i Hjemmet.

Vi er ikke saa særlig begejstret for hendes Deltagelse i det offentlige Liv. Vi tilstaar, at der kan gives Lejligheder, hvor hun kan gøre lige saa megen og maaske mere Gavn end en Mand, men ved disse Lejligheder viser hun sig kun

Agepost-Betragtninger.

—o—

Kvindearbejde ved Thyborøn Kanal.
— *Dameloger.* — *Lukkeloven og Kvinders Haararbejde.*

Fjortendagsbladet er ikke som Dagbladet en Expres, der i Løbet af 12 Timer gennemfarer Landet fra Grænse til Grænse og hæseblæsende kaster sine opsamlede Nyheder i Grams blandt et utaalmodigt Publikum. Fjortendagsbladet er en Agepost af den gode gamle Slags, som tilbøgelagde 1 Mil i Timen og holdt Rast 4 Gange i Døgnet; dets Publikum er opøvet i Taalmodighed og ikke forvænt med Nyheder; men til Gengæld forvænt med, at de Nyheder, det faar, er ligesaa prøvede som forældede. Fjortendagsbladet har ikke alene Tid til at gøre Iagttagelser, der er grundigere end Dagbladets snapshots, det har ogsaa Tid til at anstille Betragtninger over det iagttagne. Det er nogle saadanne Agepostbetragtninger, vi i Dag vil give Plads her under Linien.

Vi har med Glæde erfaret af »Socialdemokraten«, at et større Antal Kvinder har fundet Beskæftigelse ved Vandbygningsarbejdet ved Thyborøn Kanal. Deres Beskæftigelse bestaar i at fæste Søm i Pæle, som skal

drives ned i Sandbunden. Da dette Arbejde næppe kan siges at ligge over Kvindens Kræfter, og eftersom det foretages paa Landjorden og i fri Luft heller ikke kan kaldes sundhedsfarligt, forudsat, at vedkommande Kvinder tager tilstrækkelig med Tøj paa, kan vi ikke forstaa, at »Socialdemokraten«, som ellers gaar i Spidsen med at forlange alle kunstige Skel mellem Mænd og Kvinder slettede, kan have saa meget imod denne Form for Kvindearbejde. Hvorvidt Lønnen: 30 Øre for hvert Tusind Søm, der slaas i, er for ringe, hverken kan eller vil vi her udtale nogen Mening om, vi vil blot protestere mod, at et saadant Arbejde betragtes som privilegeret Mandsarbejde.

Det gaar ikke længer at sætte Skel mellem Mænds og Kvinders Arbejde; ligesaa lidt som Naalen og Skeen er privilegerede kvindelige Redskaber, kan Mændene forbeholde sig Hammeren.

Vi har i disse Krigstider set Mænd uden Betænkning binde Køkkenforklædet om Livet og lave Gullasch til de tyske Soldater, uden at vi heri har set nogetssomhelst Indgreb paa Kvindens Domæne; men saa vil vi ogsaa paa vor Side have Lov til at glæde os over, at saa mange arbejdsløse Kvinder har fundet Sysselsættelse ved Thyborøn Kanal.

Vi har ogsaa i de forløbne 14 Dage haft Lejlighed til at kigge lidt ind i Dagspressens Dameloger. (Ved Dameloger forstås vi den Side i disse Dagblades Søndagsnumre, som helliges Kvinden og hendes specielle Gerning.) Ikke fordi denne Side har nogensomhelst kvindesaglig Interesse, men fordi der undertiden kan forville sig et Stykke ind, som ikke bør drukne i Passiaren om, hvad jeg skal spise, hvorledes jeg skal klæde mig paa, hvor jeg skal drikke min Five-oclock-tea o. s. v. Thi det staar dog vel endnu en Kvinde frit for at give et Ord med i Laget i Diskussionen paa Forsiderne udenfor Damerne reserverede Søndagsloge? — Dette Spørgsmaal maatte vi naturlig gøre os selv, da vi i forrige Nummer af Politikens Dametidende stødt paa en Artikel af Malerinden Frk. Johanne Krebs, en Artikel, som fra Ende til anden var et Angreb paa Damelogeinstitutionen. Det gjorde os ligefrem ondt midt i Pludret om Moder og Madopskrifter at høre Frk. Krebs's gammelkendte Røst, som saa tidt har hævet sig i de virkelige Kvindeblades Spalter til Værn for Kvindens Rettigheder. Den lød her i Politikens Dametidende saa enlig, saa uforholdsmæssig, nærmest som en Kamplur midt i et Thevandsselskab; og hvad var det, hun blæste til Kamp imod? Det